

год.). Въ течение близо на половинъ вѣкъ (отъ 1820 до 1870 год.), плащаницитѣ на голѣмо число черкви въ Балканския полуостровъ сж били изработени отъ Х. Калуда. За една плащаница се е плащало отъ 50 до 100 минца (австрийски желтици). Тия плащаници високо сж се цѣнѣли — въ Букурещъ, Бесарабия, Сърбия, Одеса и Цариградъ. Сегашната плащаница на сливенската черква „свети Димитри“ е изработена сжщо отъ Хаджи Калуда. Послѣдната довършена отъ нея плащаница е притежание на Браилската или Пловешката българска черква. Друга една недовършена плащаница останала у Стилияна Георгакева.

Х. Калуда е имала единъ синъ, Анастасъ Х. Добревъ, за когото споменаваме по-долу, и двѣ дъщери: едната *Стилияна* (починала въ 1853 год.), съпруга на Антонъ Я. Икономовъ, дългогодишенъ учителъ въ Сливенъ, а другата *Мария*, съпруга на Панайотъ Минковъ, за когото сжщо споменаваме на друго мѣсто. Хаджи Калуда се е поминала прѣзъ 1871 год. на 78 годишна възраст.

* * *

Пѣсенъта по убийството на богаташа *Василь Мангърровъ* или *Василчу Калудинъ* се пѣе въ Сливенъ на нѣколко-варианта.

Първи вариантъ (слушана отъ дѣдо Никола Димитровъ-Таньоолу отъ Сливенъ):

Заправи Василчо долапи,
Тамъ горя въ Селището,
На Голямата Сергия,
Съ дванайси мина дюлгери,
Дюлгери, стари—майстори.

Дюлгери хаберь провоздатъ:
Де да й Василчо да дойде,
Темели ще се захващатъ,
Темель-парасж да хвърли.

Станалъ Василчо подранилъ,
Храняна коня изкаралъ,
На Сергията да иди,
Темель-парасж да хвърли. . .

Като си конче изкара,
На конче да се покачи,
Кончето му се прѣпъна,
Прѣпъна конче, та падна. . .

Тогазъ Калудка продума:
„Върни се, Василчо, не ходи,
Туй нещо й на нишанъ. . .“ —